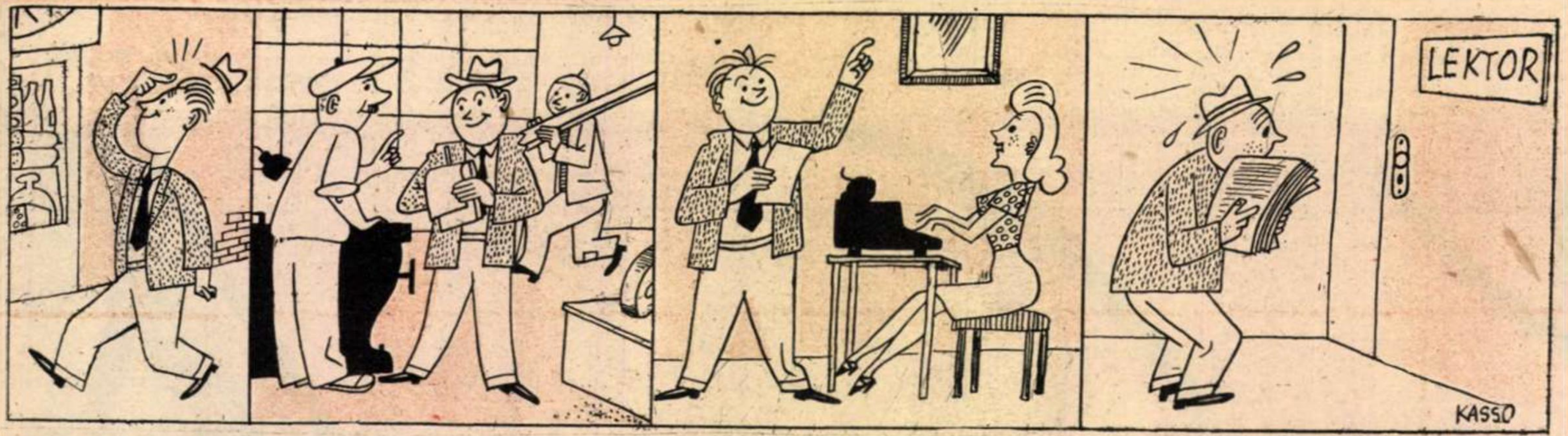
VIII. évfolyam. 18. szám

1952. május 1

70 fillér

Könnyű írónak lenni?

A téma kiötlése könnyű, mert csak fantázia kell hozzá.

Az élet tanulmányozása még könnyebb, mert csak jó szem kell hozzá.

A mű megírása a legkönnyebb, mert csak tehetség kell hozzá.

De ez a legnehezebb, mert ehhez idegek kellenek.

Négy szekér, egy bika

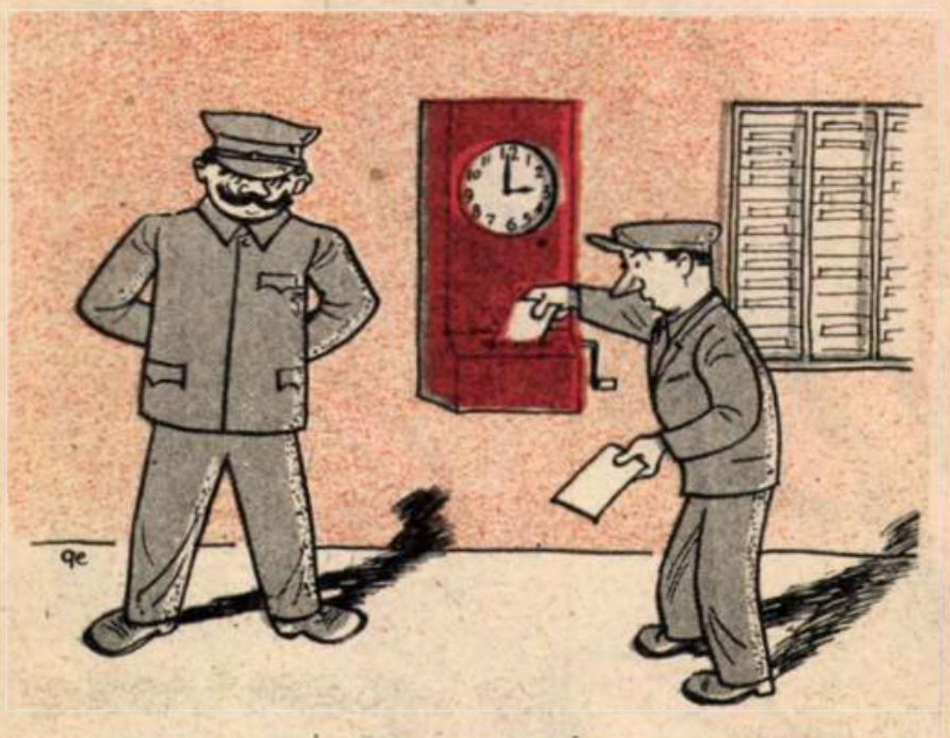
A Debreceni Néplapban olvastuk az alábbi esetet:

A rakamazi távirász a vencsellői tszcs címére táviratot közvetített. Az eredeti „érkezett 1 vagon bika" szöveget így ferdítette el: „érkezett 1 vagon liba."

Másnap hajnalban a tszcs tagjai négy szekérrel siettek ki az állomásra az „egy vagon libáért".

Nem csoda, hogy a bika csodálkozva nézett a fogadóbizottságra. Biztosan azon töprengett, hogyan fogják őt négy szekéren elszállítani.

Helyettem kis Virág . . .

— Maga miért bélyegez más helyett, Virág szaktárs?

— Időtakarékosság miatt. Kovács elment már kettőkor és azt mondta, hogy azért az egy percért, amíg lebélyegezne, nem érdemes visszajönnie.

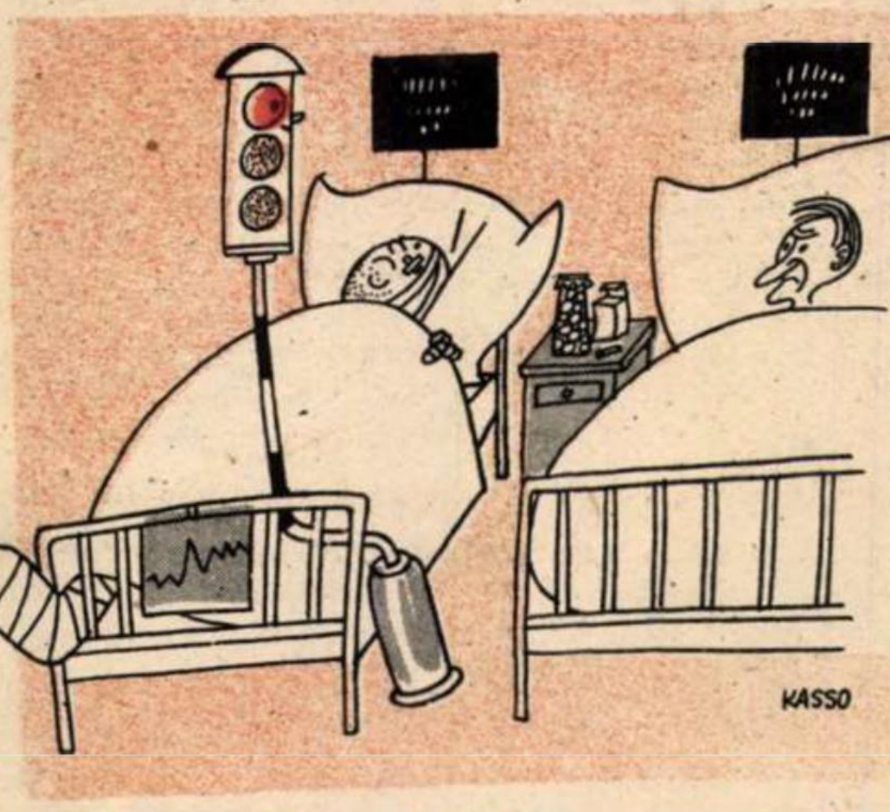
Zsírosék egymás közt

— Hát maga miért vet üszkös búzát?

— Mert a zsizsikeset már elvetettem.

Látogatás a kórházban

Közlekedési lámpa: Látja, hiába jeleztem magának tilosat. Máskor jobban figyeljen rám!

Ludas Matyi SZINPADA

GRAND HOTEL

(Tréfa)

(Szín: elegánsan berendezett szoba. Süppedő fotelek, a falakon csendéletek, női aktok. Telefon. Amikor a függöny felmegy, a tábornok pizsamában ül egy kis asztalnál. Katonás, merev, monoklis. Mellette az ezredes, önmagával sakkozik, nagyon figyelmesen nézi a táblát. Éppen sakkot ad önmagának.)

EZREDES *(keményen)*: Sakk!

TÁBORNOK *(maga elé)*: Emlékszik? Én akkor bekerítettem az egész várost. Egy ember sem maradt életben. Gyönyörű volt! Ezt sohasem lehet elfelejteni! Ami szép, az szép! Az a sokezer halott ... sok tízezer ... És az asszonyok, ahogy üveges szemmel néztek a kék égre ...

EZREDES: Zöldeskék volt! *(Önmagának.)* Matt! *(Feláll, lesöpri a figurákat.)* Vesztettem. Képtelen vagyok egyetlen játszmát is megnyerni! Hiába, sajnos sokkal jobban játszom, mint én ...

TÁBORNOK: Én azt mondom, kék volt az ég. Megértette, ezredes úr? Nem szeretem, ha az alantasaim meghazudtolnak.

EZREDES *(haptákba vágja magát)*: Tábornok úr, alázatosan jelentem, az ég kék volt, tengerkék. *(Álmodozva.)* Nagyon szép volt, amikor a kék ég alatt felgyujtottuk a város négy sarkát. Senki se maradt életben.

TÁBORNOK *(büszkén)*: Mert én kiadtam a parancsot, hogy a menekülő kutyákat le kell géppfegyverezni. Mind.

EZREDES: Tábornok úr, most már bevallhatom, én ezt a parancsot megszegtem.

TÁBORNOK *(megrőkönyödve)*: Az én parancsomat?

EZREDES: Igenis, tábornok úr! Egy kutya, egy szép fiatal spániel menekült az égő városból. Magamhoz vettem. Megmentettem!

TÁBORNOK *(őrjöngve)*: Ezredes úr, ez hazaárulás! Most már látom, hol hibáztuk el a dolgot! A kutyánál!

EZREDES: Nem értem.

TÁBORNOK: Túlságosan finomak voltunk, előzékenyek, emberségesek. Gyenge fegyverek! Humanizmussal, higienikus gránátokkal nem lehet háborút nyerni!

EZREDES' Nodehát ... Most úgy-e, a bacilusok ...

TÁBORNOK: Szép, szép a bacilus is, de jobb az atom! A mi ellenségeinket csak atombombával lehetne kiirtani. Meglepően sokan vannak! Atom kell és hidrogénbomba! Én már részletesen kidolgoztam a tervet. Megnyugtathatom, hogy a legközelebbi blitzkrieg csak egy óráig fog tartani. Szervezés kérdése az egész!

EZREDES *(büszkén)*: Szervezni pedig csak mi tudunk, tábornok úr!

TÁBORNOK: Ez igaz! De azért számolni kell a tényekkel. Tény az, hogy van béketábor! Az is igaz, hogy sokan vannak!. De a kérdés, hogy igazán béketábor-e?

EZREDES: Hogy érti ezt, tábornok úr?

TÁBORNOK: Úgy értem, ezredes úr, hogy mi vagyunk azok, akik igazán akarjuk a békét.

EZREDES: Ha szabad véleményt nyilvánítanom ... úgyebár ... mi háborút akarunk!

TÁBORNOK: Ez igaz, de csak a béke érdekében. Ha megsemmisítjük a béketábort, akkor egy darabig igazi béke lesz a földön.

PINCÉR *(közben belépett, poharakat helyez az asztalra, háttal áll feléjük és egy pezsgősüveg dugóját igyekszik kihúzni).*

TÁBORNOK: A cél érdekében mindent el kell követni. *(Keményen.)* Mi nem félünk semmitől.

PINCÉR *(kinyitotta az üveget, nagyot pukkan.)*

TÁBORNOK, EZREDES *(halálrarémülten ég felé emelik a kezüket, lábuk remeg).*

TÁBORNOK: Mi ... mi volt ez?

PINCÉR *(egyszerűen)*: Pezsgő! Pezsgőt méltóztatott rendelni, nem? *(Leteszi az üveget, kimegy.)*

AMERIKAI BÖRTÖNŐR *(bejön, kedves, kedélyes)*: Herr General, tizenegy óra! Zárkára, zárkára! A háborús bűnös náci uraknak ilyenkor már ágyban a helyük. *(Gügyögve.)* Alukálni kell, hogy holnap frissen ébredjenek. Holnap talán már szükség lesz arra az okos kis fejükre.

Függöny

Királyhegyi Pál

Az orvosok túl vannak halmozva adminisztrációs munkákkal

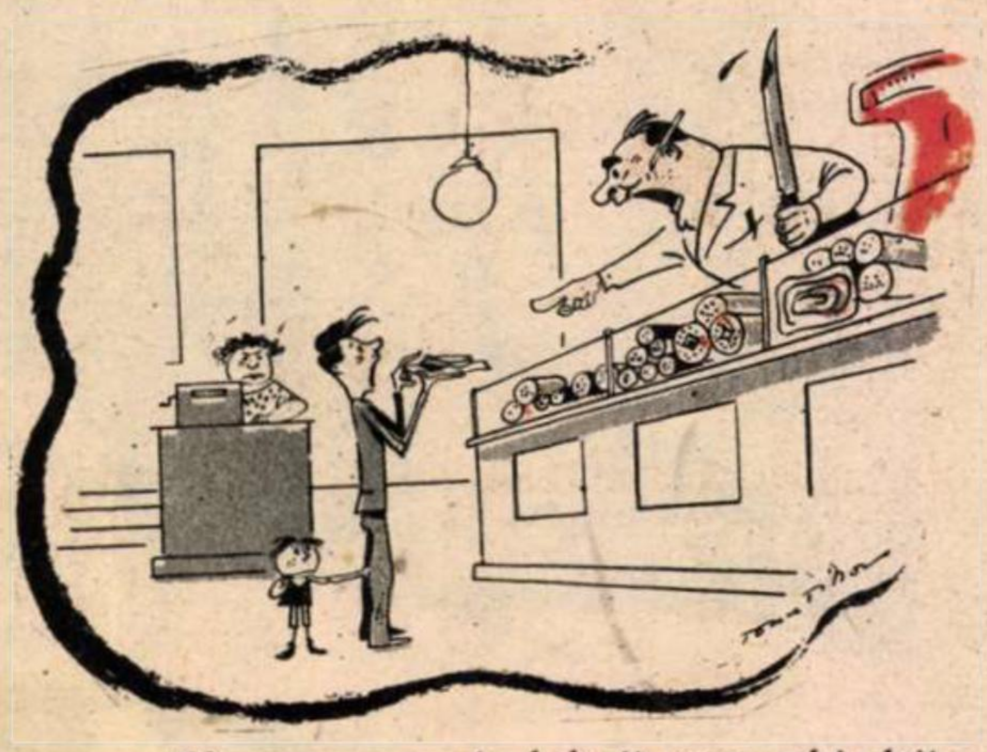

Orvos: Jó. tudom, hogy fáj. de azért ne üvöltsön, így nem tudom nyugodtan kitölteni a negyedik kérdőívet!

Javaslatunk az orvosi adminisztráció egyszerűsítésére

Reklamáció

— Kérem, maga sonka helyett csupa zsírt adott.

— Tudja mit?! Ha igazolja, hogy maga társadalmi ellenőr, akkor kicserélem ...

Mit mond a papagáj?

Vitathatatlan tény, hogy Budapesten törpepapagájláz uralkodik. Minden harmadik embernek van egy törpepapagája, akiről csodákat mesél.

Reggel, amikor az óránál bélyegzek, már megfogja a kezemet a portás bácsi és kedves leereszkedéssel avat be családi életének papagájrejtelmeibe. A Potyika tegnap este azt mondta neki, mikor hazajött: „Na, mi az Tatuska, elég volt a nyársapáti rizlingből?" — Nahát — mondom én udvariasan és fölmennék a szobámba, ha a lépcsőn el nem csípne Mariska néni, a takarítónő és nem lelkendezne belém valami komplikált történetet, melynek a csattanója az, hogy Karcsi, az már nem is madár, hanem valamivel az emberi értelmi fokon felül álló élőlény.

Azt még elviselem, hogy a szobámban az ifjú és szőke Margitka álmodozva rebegi el, hogy az ő Pindurkája gyönyörűen elfütyüli Vecsey Valse triste-jét, de amikor bejön az üzemkönyvelő Krauphart és száraz tárgyilagossággal számol be az ő Fülöpjének arról a minapi teljesítményéről, hogy a Zalán futását 10 tagú ellenőrzőbizottság előtt végigszavalta, — nem bírom tovább! Felindultan közlöm Kraupharttal barátommal, hogy mindaddig hitvány és beteges hazudozónak fogom tartani, amíg Fülöp előttem be nem bizonyítja mesés képességeinek legalább egy ezredrészét! A könyvelő fölényes elnézéssel mosolyog hitetlenségemen és legnagyobb megdöbbenésemre felszólít, hogy még ma látogassam meg otthonában.

Ismétlem, hitetlen vagyok, de azért tagadhatatlanul furcsán érzem magam, mikor végre szemtől-szemben állok a nagy Fülöppel, aki félrehajtott fejjel néz rám és láthatóan várja, hogy üdvözöljem. — Jó estét — suttogom végre elfogódottan. — Krriparoka orrrkás! — kiáltja a madár és barátom diadalmasan néz rám. — Nos, mit szólsz hozzá? — Mit mondott? — kérdem megrendülten a büszke házigazdát. — Hát nem hallottad? Jó estét, jó estét, örömömre szolgál, hogy végre körünkben üdvözölhetem! — Aha — nézek tétován Fülöpre. Fülöp hunyorít egyet és nyilatkozik: — Rruka rruka rrukkukkaaa — gargalizálja a képembe és barátom máris fordít: — Tessék helyet foglalni, ide ebbe a karosszékbe! — Azt nem mondta, hogy gyujtsak rá? — kérdem Krauphartot, de nem ér rá válaszolni, mert Fülöp megelőzi: — Rrugd meg az apád! — Őszinte csodálattal, de egyben sértett megdöbbenéssel nézek a pimasz szárnyasra és valami szellemes, de csípős válaszon töröm a fejemet. Barátom sugárzik a gőgtől: — No, de ezt csak megértetted? Ugye gyönyörűen szavalja a Toldi trilógia első részét?

— Gyönyörűen — mondom én meggyőződéssel, mert e pillanatban megvilágosodik előttem a nagy rejtély. Ezek a papagáj szülők. azt hallják ki imádott állatuk hurrogásából, amit akarnak! Hát érdemes velük vitába szállni?

Inkább én is vettem egy pompás, garantáltan hím és garantáltan beszélő törpepapagájt és most ha valaki elkezdi a saját madarát dicsőíteni — fölényesen legyintek és elárulom, hogy az Ödönöm az Akadémia nyelvészei előtt végigmondta finnül a Kalevalát, anélkül hogy egy kötőjelet is kihagyott volna.

Vidrányi István

Tárgyalás Athénban

(Szereplők: a görög miniszterelnök és a török miniszterelnök, akik Athénben tárgyalnak a görög-török hadseregről. Éppen várják a harmadik tárgyalófelet.)

— Egy kis türelem, kolléga úr. Mindjárt jön.

— Kicsoda?

— Lord Halifax. Nélküle nem kezdhetjük meg a tárgyalásokat, mert ha ő nem mondja meg, honnan tudjam én, hogy mit akarok én és honnan tudja maga, hogy mit akar maga?

— Gyanús nekem a neve. Lord Halifax... Ez nem is amerikai, hanem angol! Mi független ország vagyunk, nekünk az angolok ne parancsoljanak, nekünk az amerikaiak parancsolnak!

— Beszéljen róla nagyobb tisztelettel, kolléga úr! Nem tudja, ki az a Lord Halifax! Nagy tekintélye van annak, ha csak angol is! Tudja, kinek a barátságával dicsekedhet?

— A Churchilléval?

— Feljebb.

— Achesonéval?

— Még feljebb!

— Csak nem... csak nem... Allah il Allah! Csak nem a pápa a barátja?!

— Még feljebb!

— Csak nem Truman?

— Még annál is feljebb!

— Tudom már! Allah khérim, Allah akbár! Egy amerikai fegyvergyáros!

— Nem.

— Akkor már nem tudom kitalálni.

— Akkor megmondom. Tudja meg, hogy Lord Halifax Hitler Adolf barátja volt!

— Az már más. Akkor csakugyan felér egy amerikaival!

Irány a Hűvösvölgy!

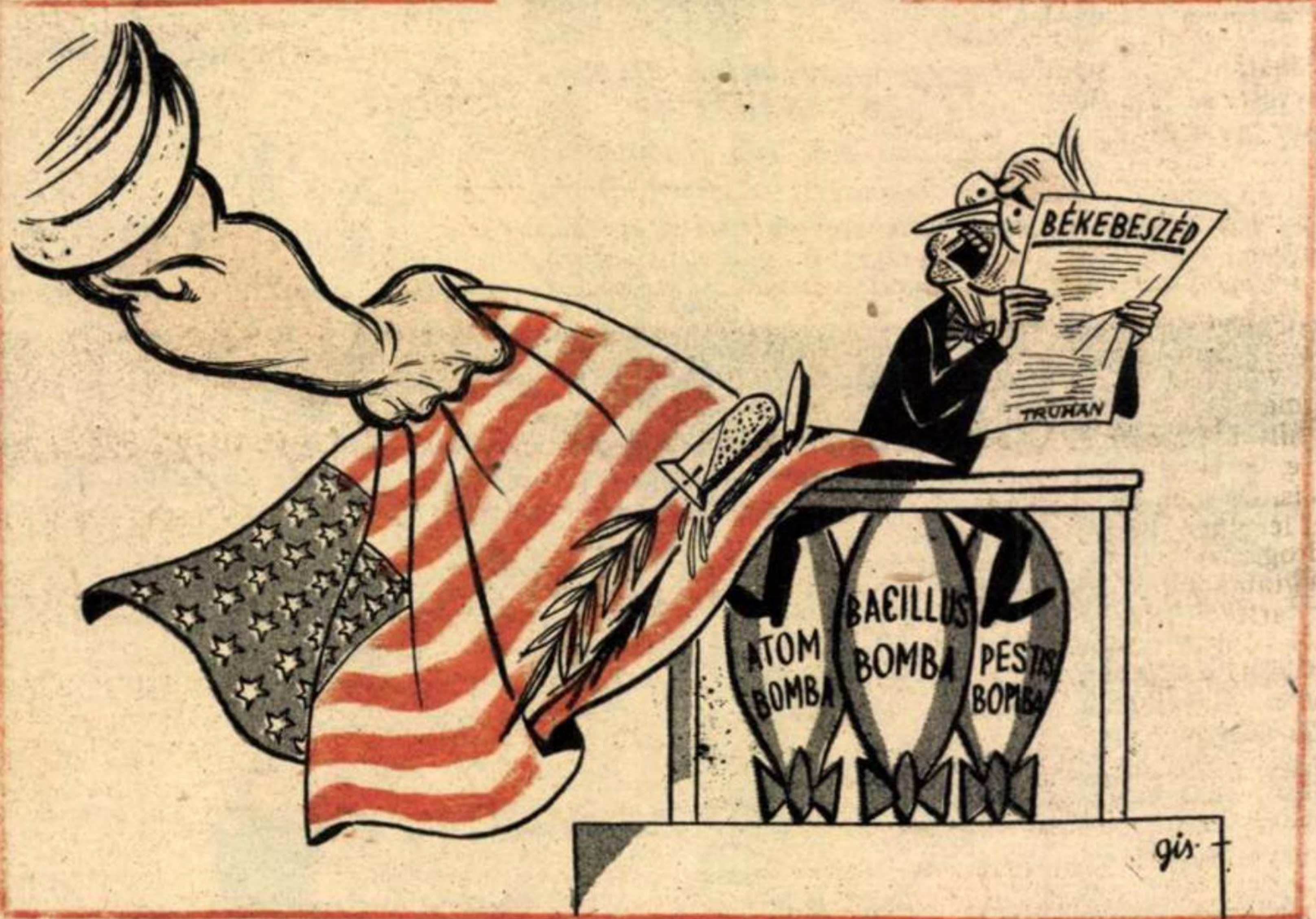

— Ella, két matracot vegyél ki a hátizsákból, mert nem férek ki a kapun.

A német nép nem amerikai keretszerződést, hanem egységes Németországot akar

LELEPLEZÉS

Japánban

— Mi az Kyotaki? Kitört a háború?
— Dehogy. Életbelépett az amerikai-japán békeszerződés!

Belgrádot dekorálják május 1-re

Párbeszéd a szomszédban

Nem szoktam hallgatózni. De a vendéglőben a szomszéd asztalnál olyan hangosan beszéltek, hogy akaratlanul is megütötte a fülemet a következő mondat:

— Idefigyelj! Te egy utolsó rongy fickó vagy!

Nonono, ebből valami parázs botrány lesz! Aki a fentemlített tömör megállapítást tette, most kissé előrehajolt és úgy beszélt bele a másik arcába.

— Érzéketlen, komisz alak vagy, érted? Nem érdekel semmi más, csak az, hogyan tudsz minél többet kiszipolyozni az emberekből! Tele vagy zsarnoki hajlammal, mindenkibe belerugsz, akiről azt gondolod, hogy gyengébb nálad! Szóval, hogy állati hasonlattal éljek: átmenet vagy a hiéna és a patkány között! Érted?

Izgatottan figyeltem. Most feláll a másik és ráborítja az asztalt, ez olyan biztos, mint az, hogy én ezt tenném a helyében... De az csak ül és mereven néz maga elé!

— De felfelé, felfelé alázatos vagy, mint egy csúszómászó — folytatta a szidalmazó. — Jól ismerjük az ilyenfajta embert! Az ilyen a társadalom rákfenéje! Minden emberi érzés távol áll tőled! Egyszóval, igazi utolsó, jellemtelen, rongy fráter vagy!

Ha most sem ugrik fel és nem veri fejbe, akkor én felállok és leköpöm, vagy legalábbis megvetem.

— Köszönöm! — szólalt meg végre. — Igazán nagyon szépen köszönöm a rendezői tanácsokat! Ebben az értelemben foglalkozom majd a szereppel!

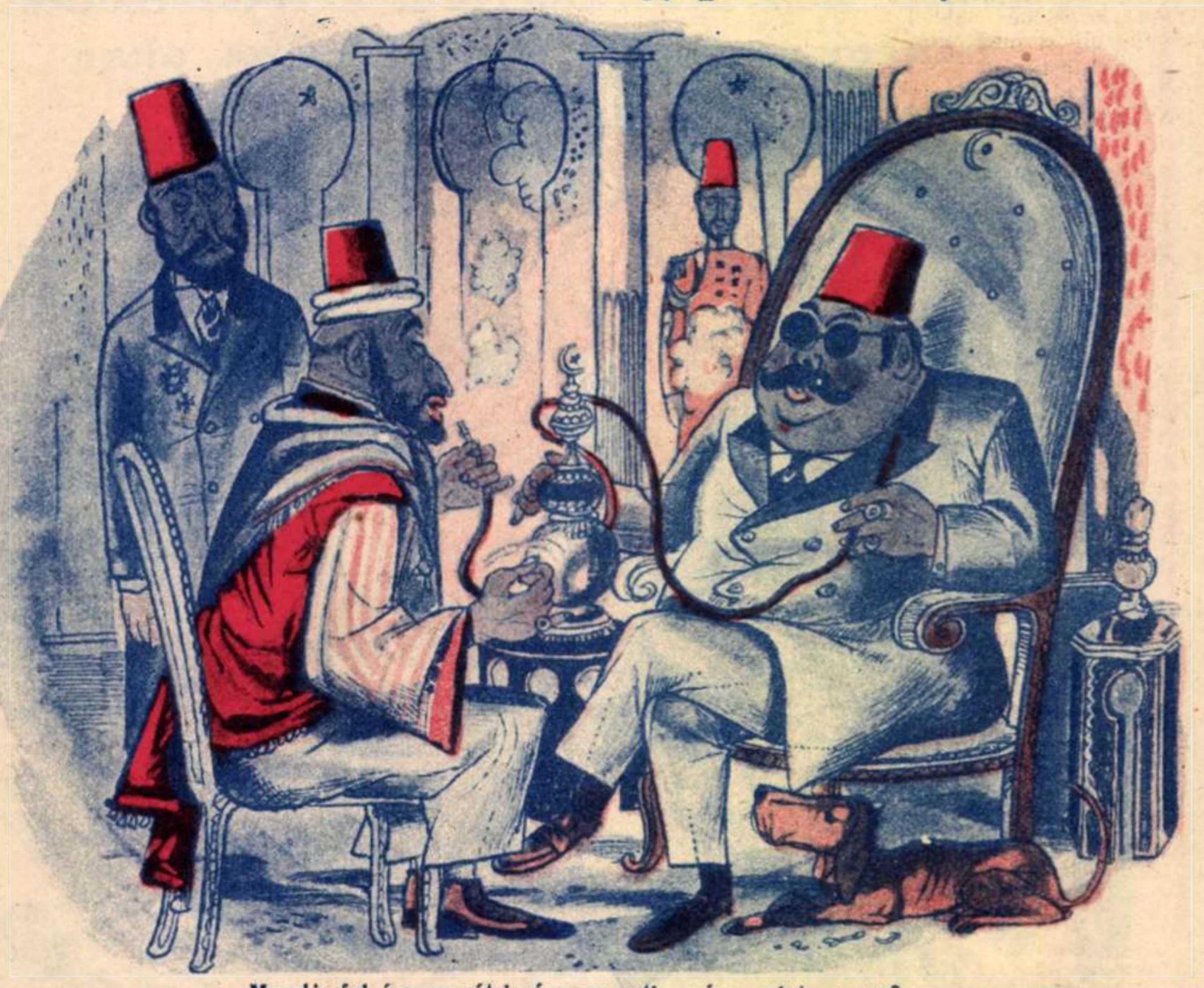
Azzal lelkesen megrázta a feléje nyujtott jobbkezet és kidüllesztett mellel távozott.

Az Állatkertben

— Hé, zsiráf! Ez magának is szól!
— Ki lát oda le?

A tuniszi bej és az egyiptomi király

— Mondja felség, magát is úgy szereti a népe, mint engem?
— Igen.
— Ajaj, akkor maguknál is baj lesz . . .

(Vie Nuove, Roma)

A király nyíratkozik

Van egy madaram. Nem tud se énekelni, se fütyülni, mert porcelánból készült. Tegnap nagy baj történt a madárral, letört a csőre. Ezért nagyon megörültem, amikor egy utcai árust fedeztem fel, aki porcelánragasztót ajánlott a járókelőknek.

Megmagyarázta, hogy a ragasztó segítségével madaram szebb lesz, mint törés előtt volt. Becsomagolta a csodaszert, mégpedig egy régi, megsárgult újságpapírba.

Odahaza kibontottam a ragasztót, amellyel természetesen nem lehetett ragasztani. Viszont a csomagolópapír, Az 'Ujság című egykori napilap 1911. május 1-i számának kitépett féloldala — nagyon tanulságos volt. Az egyik cikkből megtudtam, hogyan nyírta meg egy Vedres nevű múzeumkörúti borbély a nyolcvanegyéves I. Ferenc Józsefet.

Aki azt hiszi, hogy ugyanúgy, mint más emberi halandót, az nagyon téved. Vedresnek elsősorban frakkot kellett előkerítenie. Amikor ugyanis jelezték neki, hogy a királyt kell megnyírnia, közölték vele, hogy a hajvágás legfontosabb kelléke a frakk.

Vedres tehát frakkban jelent meg a Várban, ahol lakájok fogadták. Ezután hosszabb utat kellett megtennie, mert nyolc hatalmas termen vezették át. Ezek a termek a riporter szerint (és miért hazudott volna) fényesek voltak. A kilencedik teremben, amely az eddigieknél is fényesebb volt, egy Spanbauer nevű komornyik fogadta Vedrest. Ez a Spanbauer a cikkíró szerint (és miért állított volna valótlant) öreg volt.

Néhány percnyi várakozás után ebbe a fényes, legbelsőbb szobába bejött a király. Gyalog jött be, tehát ez a tény megdöntötte azt a régi tévhitet, hogy a király csak egyetlen helyre jár gyalog. A jövőben úgy kell módosítani a régi mondást, hogy a borbélyműhelynek berendezett fényes terem is olyan helyiség, ahova még a király is gyalog jár.

A király — és ebben ő sem különbözött más halandótól — leült a székbe. A lakájok megmelegítették őfelsége saját hajnyírógépét és langyosra temperált szarvasbőrkesztyűt húztak Vedres kezére.

A riporter itt megjegyezte, hogy a nyolcvanegyéves király haja ősz volt. Ezt a tényt biztosan Vedres árulta el az ujságírónak, aki egy percig sem mert kételkedni a megfigyelés hitelességében.

Most már egymást érték a szenzációs események. Vedres megnyírta a királyt, akinek legfelsőbb ajkai megmozdultak és ez a felséges kérdés hagyta el azokat: „Hogy megy a borbélyoknak?"

Vedres a cikkíró szerint (és miért ne az igazat írta volna?) mélyen meghatódott a királyi kegytől. Ilyen lelkiállapotban, egyetlen, egyszerű keresetlen szóval válaszolt: „Jól!"

A király ezután ismét gyalog ment vissza a legbelsőbb fényes teremnél is belsőbb és bizonyára még fényesebb szobába, miközben a lakájok lehúzták a Habsburg-vagyonhoz tartozó kesztyűt Vedresről.

Arról egyetlen szó sincs a riportban, hogy Vedres kapott-e pénzt a hajnyírásért, vagy sem. Ha nem kapott, akkor a múzeumkörúti borbély valószínűleg üzletének egyszerű, még csak nem is kegyelmes vendégeivel fizettette meg azt az összeget is, amellyel I. Ferenc József neki, a felséges és ősz haj lenyírása után adósa maradt.

Ilyen fontos eseményekről számoltak be 1911. május elsején a budapesti napilapok. Ugyanakkor odakinn, az utcán munkások vonultak fel vörös zászlókkal rendőrkordonok között. Vajjon gondolt rá Ferenc József a frissen stuccolt fejével, hogy nem ő, hanem azok odakinn csinálják a történelmet?

Palásti László

LÁTOGATÓ A VATIKÁNBAN

— A szentatyát most nem szabad zavarni, mert istennek tetsző dolgokról elmélkedik . . .
— Kérem, én üzleti ügyben keresem!
— Pardon, akkor parancsoljon, mert az a szentatyának tetsző dolog.,..

MALA

Szomorú hír futott végig az elmúlt napokban az Állatkert összes ketrecein. Mala, a legöregebb elefánt elköltözött az élők világából, visszaadva huszonhatmázsás testét a természetnek. — Fiatal páviánok és vén rókák egyaránt könnyes szemmel búcsúztatták régi cimborájukat, Malát. A madárház folyosóin egy percre elhallgatott a csivitelés, a mosómedvék barlangjukban abbahagyták az öblögetést, a tengeri malacok a malackodást. Teljes volt a gyász. Malát mindenki szerette. Ő volt a legbölcsebb az összes állatok között. Az oroszlán is hozzá fordult tanácsért, ha kínzó problémák gyötörték. Malát több éves barátság fűzte Arankához, a vízilóhoz, akivel valaha sok vidám napot strandolt együtt. — Mala béketűrő, szelíd elefánt volt, nem lehetett soha felingerelni. Egyszer fordult csak elő — még évekkel ezelőtt — hogy elvesztette türelmét, de annak is oka volt, mert egy látogató egy ragacsos rozsláng bucival akarta megetetni.

Mala már évek óta gyengélkedett. Az ostrom alatt szerzett reumája és más gyógyíthatatlan betegsége egyre inkább elhatalmasodott rajta. Negyedik éve állva aludt, ami még egy elefántnak is sok. Reumáján a Szent Rókus-lábsó sem segített, pedig az lábsó a lábsók között. Szó volt arról is, hogy kiviszik a Dagály-fürdőbe kúrára, de letettek róla, mert attól féltek, hogy mikor Mala belép a vízbe, a dagály elönti a Dagályt.

Mala nem volt nagyigényű. Ha megkapta a napi húsz kiló szénáját, negyven kiló abrakját és tíz vödör vizét, akkor ápolót lehetett fogatni vele. Egyetlen gyengéje volt a sárgarépa — ez volt a kedvenc étele, de rossz nyelvek szerint azért ette, mert titokban fütyülni tanult. Minden hiába volt. Mala egyre kevesebbet trombitált, ami az elefántoknál az egészség fokmérője. Az utóbbi napokban rendszeresen öt liter vörösbort is kiutaltak számára, hogy a lelket tartsák benne. A lélek azonban úgy látszik nem bírja a szeszesitalt, mert egy szép napon kialudt a derék Malában. A verebek hiába keresik már Mala hűs árnyékát és más egyéb földi javakat. Mala már csak fényképeken látható. Hatalmas termetére jellemző, hogy körömágyában két jólfejlett vízicsiga kényelmesen elfeküdhetett, nem beszélve füleiről, amit az eltikkadt legyek ventilátornak használták. Ormányának hosszúsága meghaladta a másfél métert és bőrének vastagsága vetekedett Trumanéval. — Mala megüresedett helyén most két fiatal elefánt, Csámbi és Szultán hirdeti, hogy minden elhaló régi után a fejlődő új következik.

Mala nincs többé. Földi porhüvelyét az Állati-Fehérje Takarmányokat Előállító Vállalat telepén helyezték örök nyugalomra, ami abból áll, hogy csontlisztet fognak őrölni belőle. — Legyen neki könnyű a daráló . . .!

Szilágyi György

Ahogy a lógós az MHK-próbát elképzeli

Az amerikai főhadiszálláson

— Ezredes úrnak jelentem, ledobtunk háromszázötven pestisbombát, ötszáz kolera-bombát, kétszázötven tébécé-bombát.
— Oké, csak menjen innen azzal az átkozott náthájával, mert még megfertőz bennünket!

DARVAS SZILÁRD:

A legnehezebb műfaj

Nézegetem a vendéglői étlapot, szokásom szerint alulról felfelé, mert — mint olvasott ember — tudom, hogy az olcsóbb ételek alulra szorulnak. Éppezért, még mielőtt a sörökig eljutnék, az első sor, amelyen szemem megakad, a következő kis tudósítás:

„Étlapíró Zakariás János felszolgáló".

Megdobban a szívem, mert az étlap ma is kedves olvasmányaim közé tartozik és az étlapirodalom mindig nagyon érdekelt. Állítom, hogy egy jól megírt menükártya felér egy izgalmas detektívregénynyel, legfeljebb az ember nem azért drukkol, hogy ki a tettes, hanem hogy mibe kerül a pirított sertésmáj burgonyával.

Mennyi érdekes olvasnivaló van egy ilyen étlapon! Valamennyi megmozgatja az ember fantáziáját, már olvasás közben ízek és szagok kavarognak a vendégben, gondolatban szinte végigeszi az egészet. S íme most — mert Zakariás János maga hozza a sörömet — végre szemtől szembe ülök egy eleven étlapíróval, ennek az eddig eléggé elhanyagolt irodalmi műfajnak egyik legtehetségesebb művelőjével.

A mester épp az imént került elő valahonnan, az üzletvezető többszöri erélyes felszólítására s most így replikázik:

— Nem kell izgulni kérem! Tessék nézni, hogy a vendég milyen nyugodtan ül...

A vendég én vagyok s az elhangzott párbeszédből nyomban megállapítom, hogy írókollégám, Zakariás János valószínűleg műveiben is a sztoikus filozófiai irányzatnak ad hangot s tényleg — ahogy nézegetem az étlapot — bizonyos egykedvűséget tükröznek a sorok. E látszólagos blazirtság mögött azonban mély humor húzódik meg, mindjárt a bevezető sorok elárulják, hogy Zakariás egyszerű írói eszközökkel, néha csak egy írásjel elhagyásával, miként tudja adni az egész mű derűs alaphangját. A „Levesek" című fejezet kitűnő példa erre. Íme:

„Húsleves. fin. metélt 2.90 3.30".

Az olvasó — ha nincs humorérzéke — könnyen azt hihetné, hogy a levesbe a metéltet egyenesen Helsinkiből hozatták. Holott ezúttal a „fin" szócska nem egyéb, mint a „finom" jelzőnek zakariási rövidítése, viszont azáltal, hogy a pontot elébehozta, egyszeriben sikerült az induláshoz szükséges bonyodalmat megteremtenie.

Persze nehéz ilyen kiragadott részletekben az egész hatalmas étlap-trilógia (Kész ételek, italok, frissen sültek) lényegét visszaadni. Zakariás stílusa általában világos, itt-ott észlelhető egy kis szürrealista hatás, ilyen például a „Balatoni riza", amely nyilván rizling akar lenni. Tény, hogy ebben a formában kevésbbé sablonos, viszont valamelyest megbontja a mű egységét. Efféle túlzás a „kos Bab" is, noha ebben bizonyos fokig az író szatirizáló képessége nyilvánul meg:

„100% kos BAB fekete".

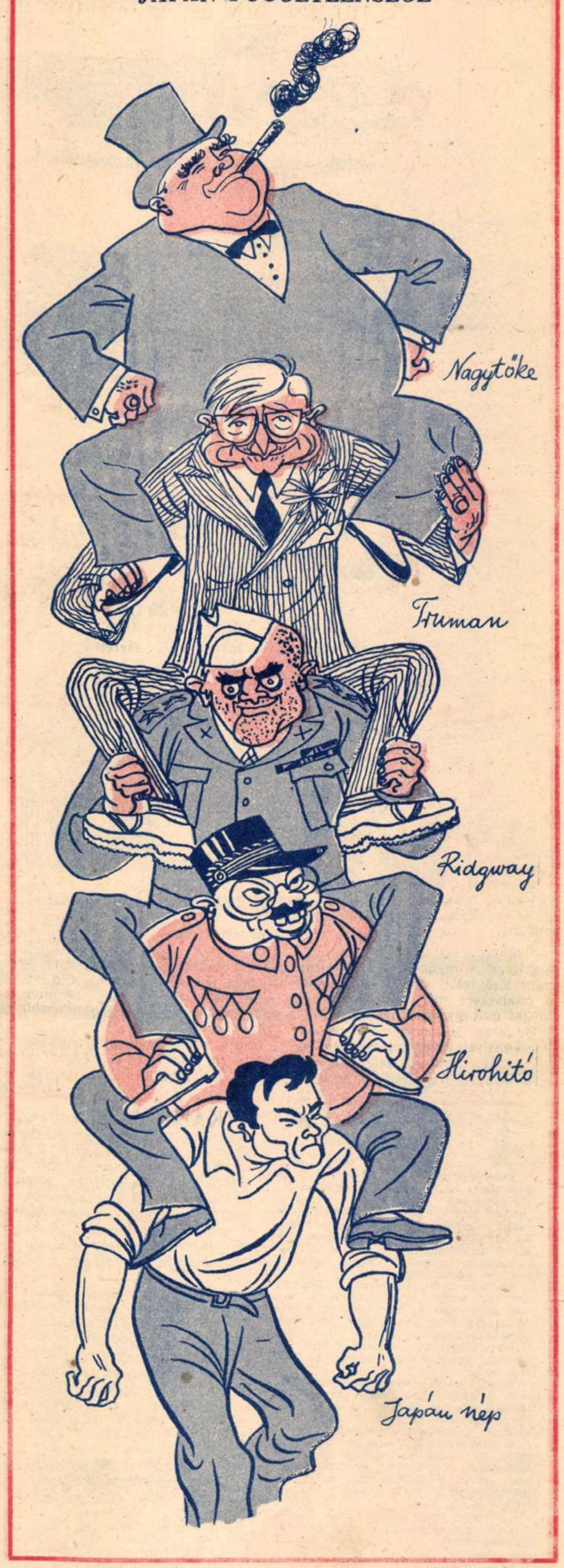
Persze ezek a hiányosságok nem kis mértékben a műfaj nehézségeiből adódnak. Megtudom a mestertől, hogy kész sablonokat kapva (a sematizmus talán sehol sem dúl úgy, mint az étlapirodalomban) tisztára a saját ötletességétől függ, mennyire tudja azokat olvasmányossá tenni. Innen adódnak az említett túlzások.

Zakariás még elmondja, hogy alighanem felhagy az írással, épp az említett és rákényszerített mechanizmus folytán. Legutóbb ugyanis az ihlet elragadta, vagyis megpróbálta az árakat is kicsit egyénien ecsetelni, miértis a marhapörköltet egy forinttal drágábban írta ki. A helybeli lektorátus azonnal lecsapott rá és 50 forint pénzbüntetésre ítélte, amelyet azonban ő nem vállal, minthogy az étlapirodalmat kizárólag literatúra iránti szeretetből, társadalmi munkában végzi.

— Olyan társadalmi munkát fogok vállalni — mondja keserűen — amire nem lehet ráfizetni. Összesöpröm naponta kétszer az udvart.

Ezzel a keserű akkorddal végződik beszélgetésünk Zakariás Jánossal úgyis, mint a Hűvösvölgyi Népkert étlapírói munkaközösségével.

JAPÁN FÜGGETLENSÉGE

Egy háborús bűnös hazatér

— Facskám, a büntetésem hátralévő részét itthon tölthetem. Teremts a részemre fogház-állapotokat, mert nagyon el vagyok kényeztetve...

(Krokodil, Moszkva)

Ez is előfordul?

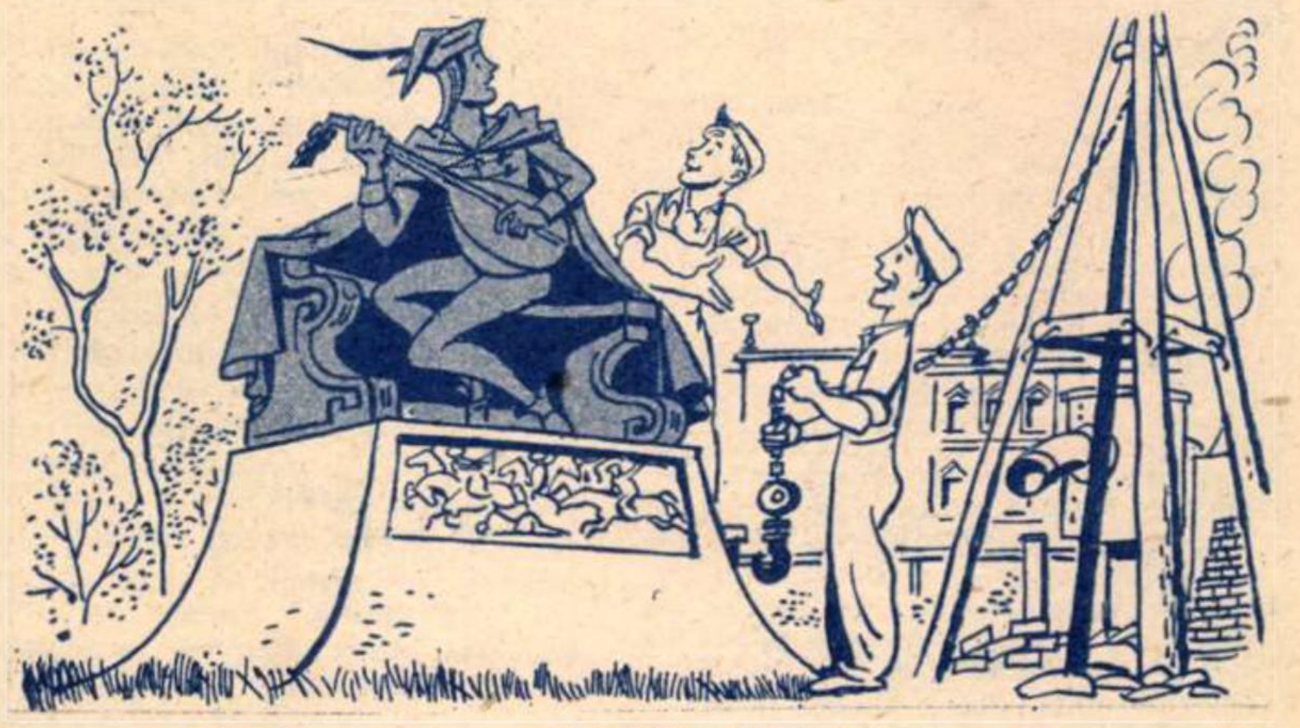
— Maga beteget jelentett és itt találom?

— Hát nem látja, hogy fekvő beteg vagyok?!

Úti emlékek egy atlanti-tábornok bőröndjén és bőrén

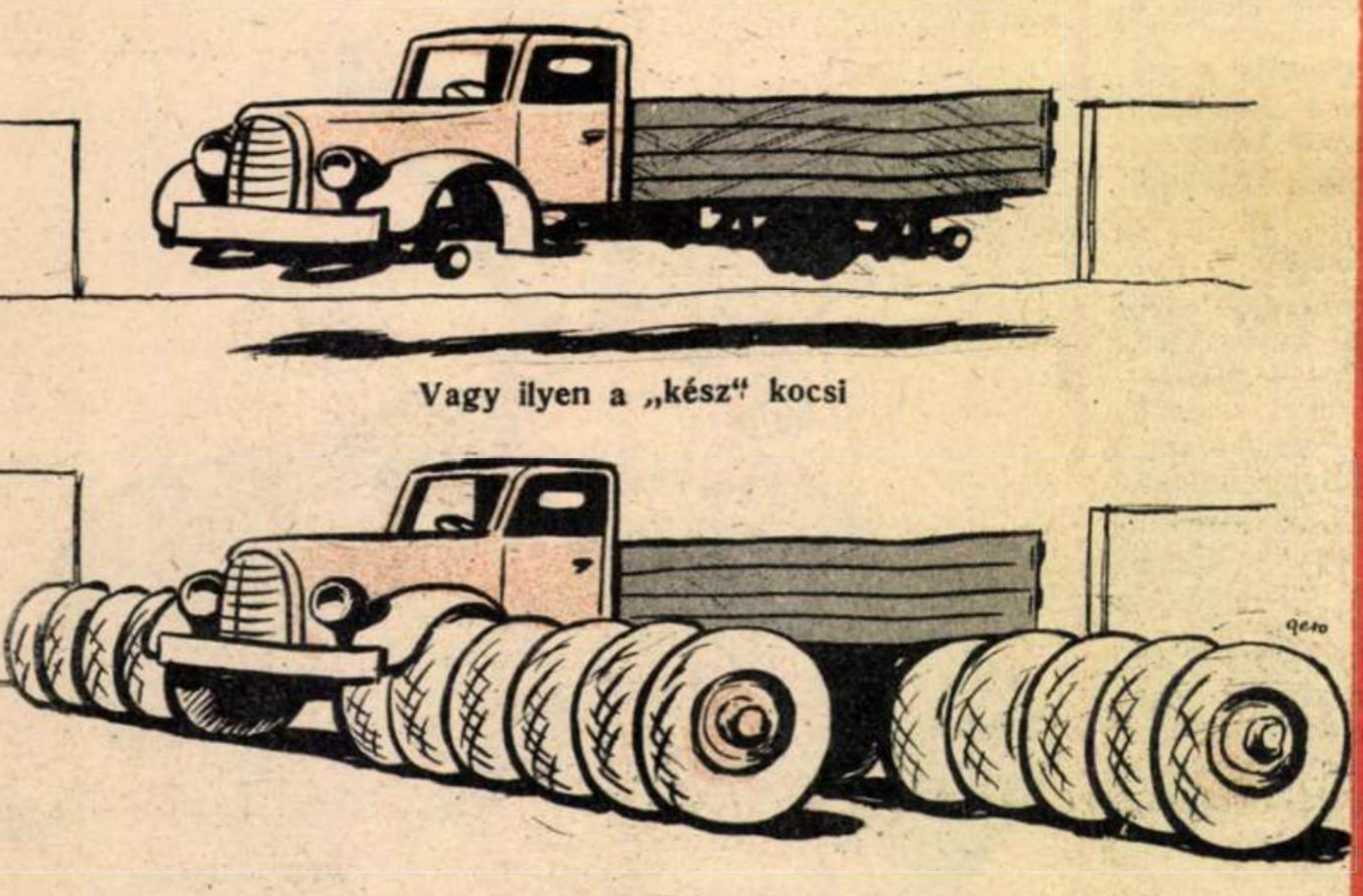

Ideiglenesen elvitték a Tinódi-szobrot

— Tessék egy időre felkelni Tinódi szaktárs, mert éppen a földalatti megállóhelyén tetszik ülni...

Lidérces vizió a járműipar egyenlőtlen termeléséről

Vagy ilyen

Példa a rossz példamutatásra

— Miért nem lépsz be a téeszcsébe Kati?
— Mert a maga felesége se lépett be.
— Belépne ő szegény feje, de nem tud.
— Miért nem tud?
— Mert én nem engedem.

DIVATBEMUTATÓN

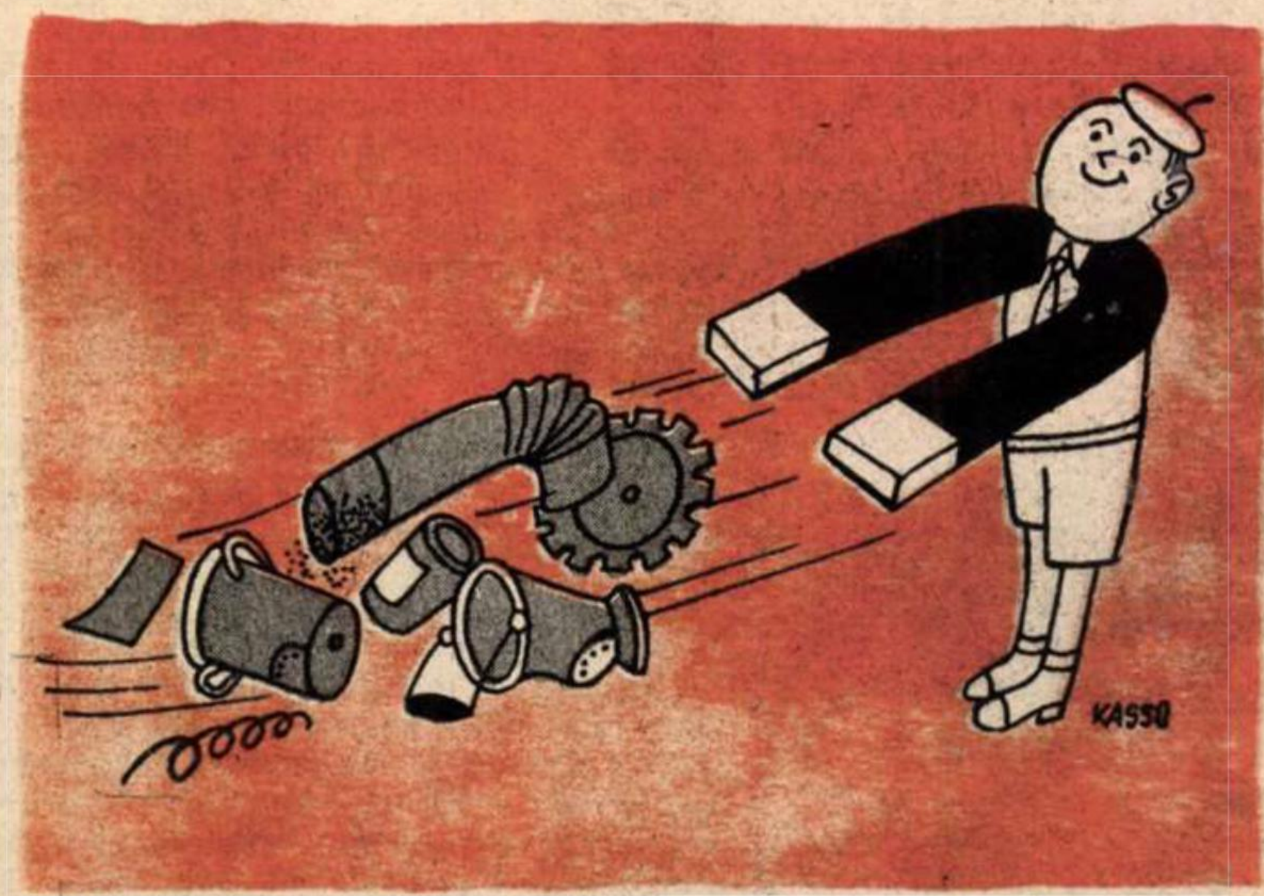
— Az olcsó és jó modellkészítést már sikerült megoldanunk.
— És hol lehet kapni őket?
— Azt még nem sikerült megoldanunk.

Érti a szakmát

— Nagyszerű a röntgenlelete, szaktárs, nincs semmi baj!
— Hát az emphizémás tüdőmezők és hilusok és a delongált aorta az kutya?!

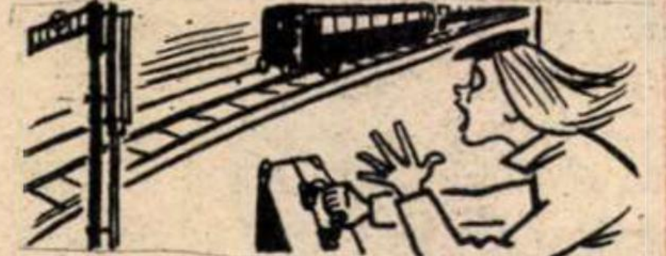
FÉMGYŰJTŐ HÓNAP

Pistike ilyen karokat szeretne, hogy minél több vasat gyüjthessen...

Le a bürokráciával!

Melyik óra jár pontosan?

Debrecenből reggel 7 óra 49 perckor indul a személyvonat Nyiregyháza felé. Néha azonban „kicsit késik" és csak félkilenckor indul. Április 3-án is így történt. Az is előfordul, hogy a menetrendszerű időpontban hagyja el a pályaudvart, gyakran pedig egy-két perccel hamarább indul.

Április 12-én pontosan 7 óra 45 perckor értem az állomásra. A vonat, amelynek 7.49-kor kellett volna elindulnia, már mozgásban volt. Felkapaszkodtam az utolsó kocsira. Hátranéztem és láttam, hogy az állomás rosszul járó óráján is 7.48 óra volt.

Tehát a debreceni pályaudvaron nem a rádió gongütéses pontos időjelzése szerint indítják a vonatokat, sőt még nem is a MÁV időjelzése szerint, hanem még hamarább.

A jegykezelő közölte velünk, hogy az utasnak mindig a vasúthoz kell igazodnia. Persze, arra nem adott felvilágosítást, hogy mi történik, ha a MÁV órája 5, 8, sőt 10 percet is siet.

Jó lenne, ha pontos órát kapna a debreceni állomás! Az sem ártana, ha betartanák a pontos menetindulási időt.

Szabó Ilona Terézia,
az Apafa, Pallagpuszta, Bocskaykert, Hajduhadház, Téglás, Nyiregyháza felé induló dolgozók nevében.

Miért védi a Tanács — Tanács Vendel kulákot?

(Szeged Város Tanácsának figyelmébe)

1946-ban elszegődtem Tanács Vendel 35 holdas átokházai kulákhoz birkapásztornak. Bérmegállapodásunk 3 mázsa gabona és 2 mázsa burgonya volt. Június 1-től december 1-ig dolgoztam Tanács Vendelnél, aki elmulasztotta kötelező rendőrségi bejelentésemet. Panaszosleveleimet, amelyeket édesanyámhoz írtam, megsemmisítette. Elsikkasztotta a nekem szóló leveleket is. Velem mindenfajta béresmunkát végeztetett. Cséplés után 116 zsák búzát vittem fel a padlásra. A 117-ik zsák alatt összeestem.

Amikor időm letelt, csak 1 mázsa rozsot és 1 mázsa burgonyát adott. Az útiköltségen kívül alig maradt pénzem. Tehát hat hónapig majdnem teljesen ingyen dolgoztam.

Akkor még kiskorú voltam és helyettem édesanyám jelentette be az ügyet a Földmunkások Országos Szövetségének. Hosszas pereskedés után 1950. március 19-én Szeged elsőfokú munkaügyi hatósága értesített, hogy 1160 forintot ítéltek meg nekem és intézkedtek a behajtás iránt is.

A kulák nem fizetett. Hat hónappal később, amikor sürgettem a megítélt összeget, a szegedi munkaügyi hatóság Martonosi István aláírásával a következő levelet küldte édesanyámnak:

„Beadványára értesitem, hogy az ügyet kivizsgáltam és a hivatali átszervezések miatti késedelem kiküszöbölésére a mai napon az adóhivatalnál behajtás végett megtettem a szükséges intézkedéseket. A behajtás eredményéről Címet külön értesitem."

Reménykedve vártuk a pénzt, de eltelt egy év és megint nem történt semmi. Ismét sürgettem az ügyet és egy év mulva Szeged Városi Tanácsától ismét írást kaptam. Ugyanaz a Martonosi István írta alá. Ezúttal nem mint segédfogalmazó, hanem mint előadó. Ezt írta:

„Ajánlott levelére, melyben munkabére megküldését sürgeti, értesitem, hogy a szegedi Pénzügyi Osztály Adóügyi csoportjánál (volt adóhivatal) azt a felvilágosítást adták, hogy az ügyet még 1951 október 1-én a csorvai tanács pénzügyi osztályának küldték meg.

Mai napon felhivtam a csorvai tanácsot, hogy a végrehajtási eljárást soronkivül folytassa le. Mihelyt értesitést kapok, haladéktalanul közlöm Cimmel."

Ennek a hivatalos iratnak van egy szépséghibája. 1951. szeptember 20-án küldték el, s az áll benne, hogy „Még 1951. október 1-én elküldték az ügyet a csorvai tanácsnak".

Mondanom sem kell, hogy azóta többször érdeklődtem Csorván, de nem is válaszoltak. Szeretném megtudni, hogy a csorvai tanács miért bánik még most is kesztyűs kézzel a kulákkal és miért nem tud Szeged érvényt szerezni a munkaügyi hatóság döntésének?

Bakóczy Mihály
szovjet ösztöndíjas egyetemi hallgató

Ludas Matyi elintézte

„Kicsi a baktakéki posta" című cikkel kapcsolatban vizsgálat indult. A panaszoslevél írója igazat írt, a postahivatal valóban kicsi és szűk. Nagyobb helyiséget igényeltünk. A járási tanács által kiutalt épületből azonban a lakók elkésve költöztek ki. A nagyobb postahivatal májusban nyílik meg Baktakéken.

Postaügyi minisztérium
sajtóosztálya.

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Világos út", vagy a „Vidám szüret" című közlemény beküldője nem írt igazat. Falragaszainkról világosan leolvashatta volna, hogy mikor adjuk a „Világos út"-at és mikor a „Vidám szüret"-et. Közöltük a látogatókkal, hogy a mozilátogatók kérésére szombaton a „Világos út" című film kerül előadásra, a „Vidám szüret"-et pedig másnap három előadáson keresztül pergetjük.

A Maglódi Béke Filmszinház
vezetősége.

„Viasz a bürokrácia útvesztőjében" című cikkünkkel kapcsolatban két választ kaptunk. A Belkereskedelmi Minisztérium azért küldte az újítási javaslatot a Cipő- és Parkettapasztagyárba, mert az minta nélkül érkezett és a javaslatból nem tűnik ki, hogy lakk, vagy paszta előállítására való-e. Helyes lett volna, ha a Cipő- és Parkettapasztagyár, — miután megállapította, hogy lakk előállításáról van szó, — a javaslatot nem a Minisztériumba, hanem a lakkot előállító üzemhez továbbította volna A Minisztérium egyébként a javaslatot időközben megküldte a Lakk- és Festékipari Vállalatnak.

A Cipő- és Parkettapasztagyár így válaszolt: „A gyár újítási bizottsága a viasz-javaslatot három napon belül letárgyalta. A levelet valóban csak március 13-án küldtük el, de az újítóval telefonon már januárban közöltük az eredményt és így a levél késői elküldése nem késleltette az elintézést."

Cipő- és Parkettapasztagyár
Mann Zoltán igazgató

Kilencágú grófi címer

Lengyeltóti község tüdőkórháza egy volt grófi kastélyban talált otthont. A kórház tetején ötágú csillag jelzi, hogy már nem grófok laknak az épületben. De a homlokzaton még mindig ott pöffeszkedik a hatalmas kilencágú grófi címer. Pedig 1950 nyarán, amikor a kórházat tatarozták, könnyen eltávolíthatták volna a „kegyelmes úr" címerét. Valakinek azonban nagyon tetszett, — otthagyta.

Én és több beteg elvtársam hajlandók lennénk saját költségünkön a szomorú emlékű kilencágú grófi címert eltávolitani, csak azt kérjük, hogy egy szakembert adjanak segítségül, nehogy megrongáljuk a homlokzat összhangját.

Rácz Szabó István
Lengyeltóti, tüdőkórház

Mozigépészt Kiscsőszre!

Nagyon boldogok voltunk, amikor a mi kis községünk is mozit kapott. Minden héten gyönyörködtünk a szebbnél-szebb szovjet és magyar filmekben. A gépkezelőt azonban máshova szólította kötelessége. Kineveztek ugyan helyette egy másik gépkezelőt, de nem jelentkezett nálunk. Megtudtuk, hogy azért nem mer eljönni hozzánk, mert fél, hogy elromlik a gép és akkor nem tudja megcsinálni. A gépkezelés a kertai gépállomás hatásköre alá tartozik, ezért jó lenne, ha a vezetők olyan embert jelölnének ki gépkezelőnek, aki ért hozzá. Várjuk a mozigépészt, mert nagyon szeretnénk újra filmeket látni.

Cseh Imre kisbiró
Kiscsősz

Jól megy a halaknak

Pálfa község a Sió jobbpartján fekszik. A község a folyóparton az 50-es kilométerkőtől a 60-as kőig terjed. Erre a területre szeretnénk mi, pálfaiak halászati engedélyt szerezni. Ez azonban, úgy látszik, nehezen megy. Írtunk a minisztérium halászati osztályának, a szekszárdi megyei tanácsnak, a járási tanácsnak, de választ sem kaptunk. Jól megy a Sióban úszkáló halaknak, mert úgy látszik, a bürokrácia megmenti életüket. A Ludas azonban biztosan elintézi, hogy halászhassunk.

Imre István
Pálfa

XIX. század a Kossuth Lajos-utcában

Dolgozó nő vagyok, munkám elvégzése után a dolgozók iskolájába járok. Férjem tiszti iskolán van és van egy két és féléves gyermekünk. Budapesten a Belvárosban a Kossuth Lajos-utca 14. számú házban a IV. emelet 17-ben lakunk. És most csodálkozz, Ludas Matyi! Hazánk fővárosában, a Belvárosban petróleumlámpával világítunk, mert képtelenek vagyunk elérni, hogy a villanyt bevezessék.

Még főzni is csak petróleummal tudunk, mert a részünkre kiutalt konyhában nincs kéménylyuk és takaréktűzhelyet sem lehet beállítani. Kedves Ludas, intézd el, hogy megszűnjék Budapesten a XIX. század füstös maradványa: a petróleumlámpa.

Dévényi Lászlóné
V., Kossuth Lajos-utca 14.

TÖRTÉNET EGY IRIGY EMBERRŐL

Pontosan azon a napon, amikor Helmut Schlicherbach és Gottfried Drossen tíz, illetve tizenöt évre ítélt német háborús bűnösöket szabadlábra helyezték — szóval nem valami olyan napon, amikor bármi szokatlan dolog történt — Erich von Bach-Zalewski volt SS-tábornok elvesztette türelmét.

Nyugatnémetországban éldegélvén, telt-mult az idő, unalomban és tétlenségben, de közben von Bach-Zalewski, az elfelejtett SS-generális egyre növekvő méltatlankodással tapasztalhatta, hogy az amerikaiaknál mindenki karriert csinál, aki csak egy kicsit is konyít a gyilkossághoz. Nézze meg az ember, ez a Manstein, ez a Guderian és a többiek ... Milyen karriert csináltak ..., Csak az ő szaktudása hever parlagon.

Igaz az, hogy annak idején á nácitlanító bíróság megállapította róla, hogy egyike volt a főnáciknak, de mit ér a régi dicsőség, mit ér a legszebb jelző, ha nincs hozzá rang, általában, mit ér az élet dollár nélkül. Mellőzöttnek érezte magát, mint a lány, aki a nagy bálon egyedül árul petrezselymet. Ki lehet ezt bírni? Nem és nem. Von Bach-Zalewski elérzékenyülten borongott múltján, majd hirtelen elhatározással leült és életrajznak is beillő feljelentést tett maga ellen. Persze, ez a szó, hogy feljelentés, inkább csak jogi formula. A volt SS-gyilkos célja nem az volt, hogy valami eljárást indíttasson maga ellen. Célja a feljelentéssel az volt, hogy végre felhívja a dollárilletékesek figyelmét egy parlagon heverő kincsre. Közölte tehát illő részletességgel, hogy saját szerény személye egy kitűnő tömeggyilkost jelent, akit bármikor és bármire ugyebár, fel lehet használni ... Mondom, a feljelentés maga rút szó, amely azúttal azonban nem is takarta a nemes szándékot. A bonni német hatóságok azonban fanyalogva fogadták a jelentés formájában jelentkező felkínálkozást. Kissé kelletlenül állapították meg, hogy a magát tömeggyilkosnak feltüntető, tehát karrierre vágyó SS-tábornok fantáziál ... Persze, nem tették hozzá: nem azért bolond, mert önmagát feljelentette a régi viselt dolgaiért, hanem azért, mert ilyen nyilt formában hívta fel magára az amerikaiak figyelmét. Az amerikaiaknak pedig — és a bonni hatóságok ezt nagyon jól tudják — az az álláspontjuk: nem olyan ember kell nékik, aki azzal dicsekszik, hogy tömeggyilkos volt, hanem aki a mesterséget folytatja. Egyszerűbb lett volna tehát, ha von Bach csak levélben reklamál s mindössze annyit mond: „pont rólam feledkeztetek meg?"

A New York Herald Tribune, amely erről az esetről beszámol, nem foglal állást abban a kérdésben, hogy vajjon von Bach-Zalewski irigy ember-e, bolond-e, vagy csak szeretne újra a gyakorlati tevékenység mezejére lépni. A lap mindössze azt állapítja meg, hogy von Bach tényleg partizánvadász volt és egyidőben Varsó náci megszálló parancsnoka.

Tehát von Bach Zalewskinek az amerikaiaknál van jövője. Csak kissé még faragatlan. Még meg kell tanulnia, hogyan kell pacifista jelszavak hangoztatása közben gyilkolni.

Bodó Béla.

Egy trafik előtt

(Vigyázzunk a cégtáblákra!)

— Apuka, vegyél nekem tíz deka pavillont!

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285

Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

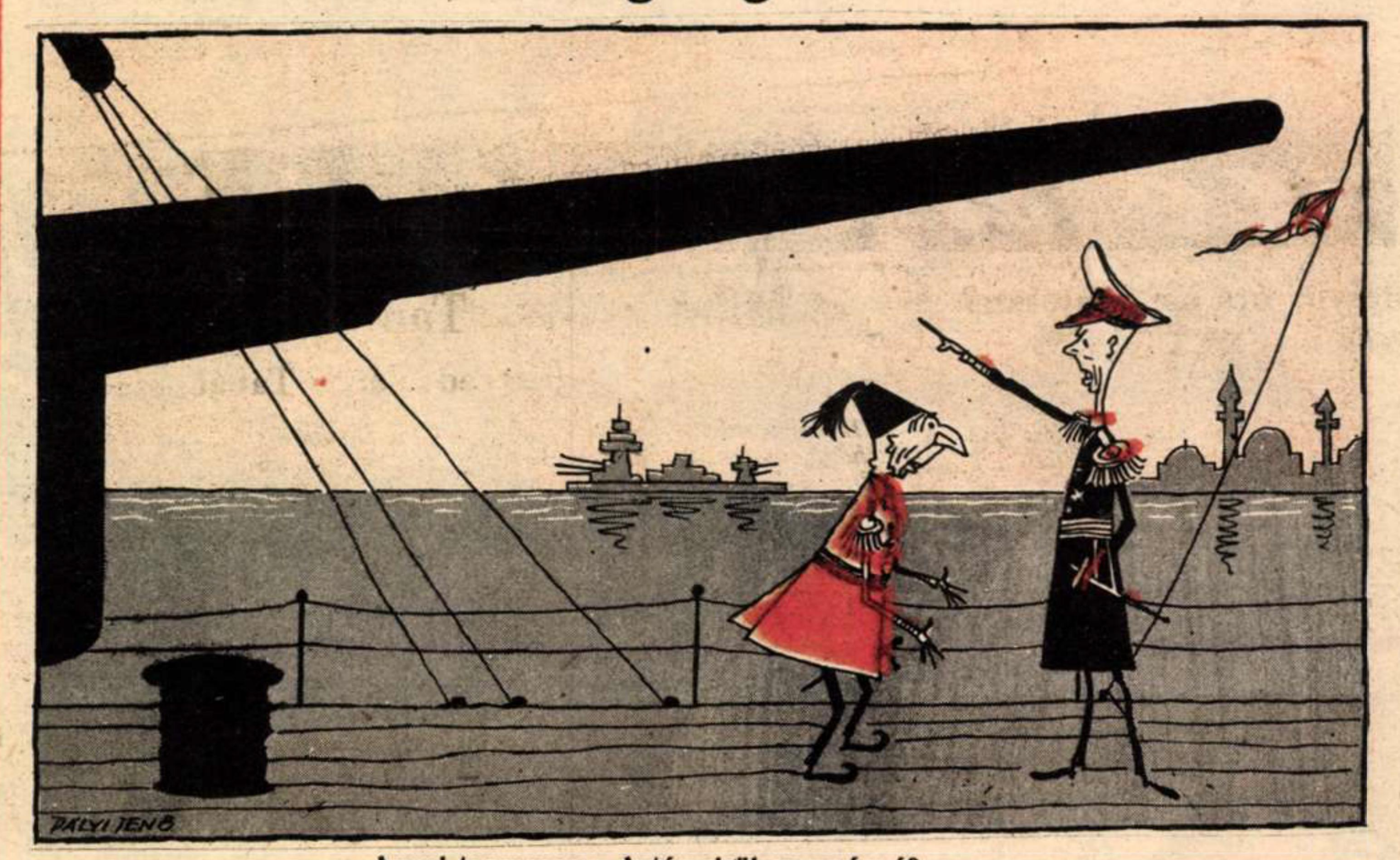
Darwin elnézést kér

(A Szabad Nép egy amerikai lap nyomán fényképet közölt az amerikai baktérium-gengszterek különleges egyenruhájáról.)

Darwin: Kedves majom, ünnepélyesen bocsánatot kérek öntől. Ez a szörnyszülött itt nem magától származik, hanem a Trumantól.

Török-görög vizeken

Angol tengernagy: Aztán elsül ez az ágyú?
Török tengernagy: Ha Allah is úgy akarja ...
Angol tengernagy: Mert én leszek ám itt a főparancsnok!
Török tengernagy: Ha Truman is úgy akarja ...

PEDAGÓGIA

A családom, amely egy feleségből és egy kislányból áll, napok óta furcsán viselkedik. A gyereknél a furcsa viselkedés abban nyilvánul meg, hogy nem szab a nyakkendőmből babbabugyit, nem labdázik a csillár alatt, nem eteti pipadohánnyal a papagájt és nem önti össze a kávét, a lekvárt, meg a teát. A feleségem viselkedésében pedig az a furcsa, hogy ha a gyerek rosszalkodni akar, csak annyit mond figyelmeztetően:

— Tudod, Margitka!

Mire a gyerek leteszi az ollót és a nyakkendőt, vagy a pipadohányt és a papagájt és azt mondja:

— Pardon, bocsánat. Megint elfelejtettem. De anyukám, énekelni is fogunk?

— Fogunk, kislányom — mondja a feleségem, mire a gyerek leül, kimereszti a szemét, karbafonja a kezét és megkérdezi:

— Ugy-e jó vagyok, anyukám?

Ez a jelenet félóránként ismétlődik. Olyan az egész, mint a buddhisták némely érthetetlen szertartása. „Tudod, Margitka!" mondja a feleségem. „Pardon, bocsánat!" mondja a gyerek és karbafonja a kezét.

— Mit jelent ez? — kérdem csodálkozva a feleségemtől.

— Pedagógia — mosolyog szerényen, de öntudatosan.

Délután hatkor bejön a szomszédból Öcsi, udvariasan köszön és szó nélkül pofonvágja Margitot. Margit reflexszerűen vissza akarja ütni, de abban a pillanatban elhangzik a bűvös ige:

— Tudod, Margitka!

És Margit pofonraemelt keze bénultan lehanyatlik.

— Akarsz egy szem savanyúcukrot. Öcsike? — kérdi a dühtől fuldokolva.

És már hozza is a zacskót és nyujtja Öcsi felé.

— De ám nem lehet egyet kivenni — mondja Öcsi — mert össze van ragadva az egész.

— Akkor jó — derül fel Margitka arca.

— Tudod, Margitka! — néz rá a feleségem.

— Akkor vedd ki az egészet — mondja sápadtan, de szívélyesen Margit.

Csupa csuda már eddig is, de az igazi csudák csak ezután következtek. Reggel Margit nem akart felkelni és a Tudod Margitkára kiugrott az ágyból; nem akart mosakodni és a Tudod Margitkára tetőtől-talpig lefürdött; nem akarta megmosni a fogát és a Tudod Margitkára elhasznált egy negyedtubus fogkrémet. Este, amikor hazajöttem, a lakás nem volt teliszórva széttépett papírszeletekkel és babarongyokkal és semmi sem volt eltörve; először azt hittem, hogy egy idegen lakásba tévedtem be, de aztán eszembejutott a tudodmargitka. Itt nincs mese, ez a gyerek megjavult! A feleségem pedagógiája csodákat művelt! Mivel határozottan emlékszem, hogy engem sem a gólya költött, elhatároztam, hogy én is hozzájárulok egy téglával a nagy műhöz. Bennem is van pedegógiai érzék, fiatal koromban tanítvány voltam. Leültem és egy félóráig beszélgettem a gyerekkel, iskoláról, könyvekről, május elsejéről, megmondtam, hogy elviszem a felvonulásra. Félóra mulva felálltam, hogy megyek vacsorázni. Akkor a gyerek is felállt, kivette a kalitkából a papagájt és megpróbálta ráadni a babája bugyiját, ami nem sikerült neki; aztán megpróbálta a labdájával eltalálni az üvegezett képemet a falon, ami viszont az üvegcsörömpölésből következtetve sikerült neki. A feleségem sápadtan jelent meg az ~~ajtóban:~~

— Mi történik itt? Tudod, Margitka!

Ekkor megdöbbentő dolog történt.

— Nem tudom — mondta a gyerek.

— De Margitkám — néztem a gyerekre. — Mi van veled? Három napig olyan jó voltál, mint egy kis tündér és most megint ilyeneket csinálsz, pedig most én is foglalkoztam veled! Miért tudtál három napig jó lenni?

— Mert anyu azt mondta, hogy elvisz a felvonulásra, ha jó leszek, de most már nincs szükségem rá, mert te elviszel *ingyen*.

Gergely Miklós

Néhány szó a multról és jelenről

Az egyik hidépitő óriásdaru: a József Attila. Darukapitánya éppen valami kedveset kiabál át a versenytársnak: az Ady darunak.

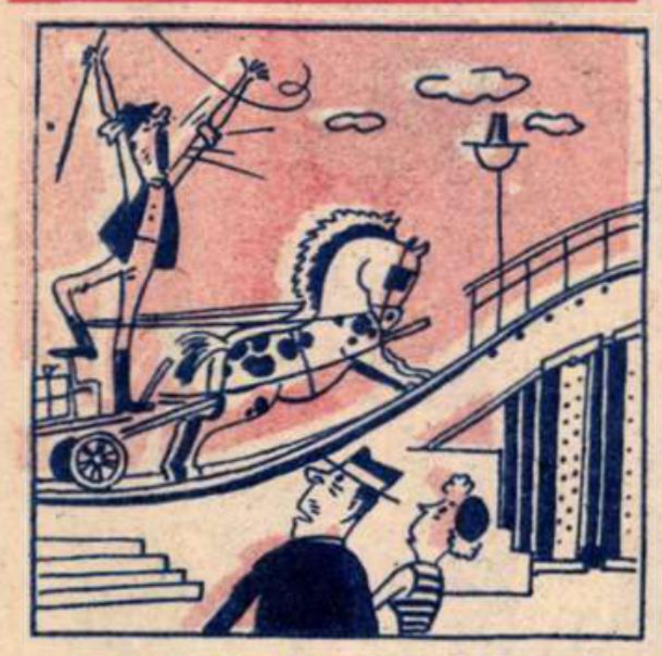
A másik hidépitő óriásdaru: az Ady! Darukapitánya éppen valami kedveset kiabál át versenytársának: a József Attila darunak.

A régi Boráros-téri hid 1938-ban látta meg a napvilágot és a Duna vizét. Hosszú ideig épitették, mert bizonyos titokzatos kezek elkezelték az épitési anyagokra szánt összegek egy részét és emiatt állt a munka. De végül mégis elkészült és a budai hidfőre rárakták a fiumei világitótorony pontos mását is. Ez ugyan nem világitott, viszont egészen egyszerűen pocsék volt.

1945. januárjában a hid ugyanabban a sorsban részesült, mint többi testvére: a fasiszták felrobbantották! A felszabadulás után megkezdődött a roncsok kiemelése, majd a hid épitése és a Boráros-téri hid születése körül szorgoskodó „bábák" szakvéleménye szerint, ebben az évben ismét megszaparodunk egy hiddal.

Ez az új hid összkomfortos lesz: villamos, autóbusz jár majd rajta és a kerékpárosok örömére külön biciklipálya is épül a 25 méter és 60 centiméter széles hidon. Mondanunk sem kell, hogy egy ekkora hidnak hatalmas étvágya van. Csak úgy nyeli a vasanyagot, követ, betont. És gyáraink — elsősorban a Mávag — gyors ütemben szállitják számára a „kész ételt", persze nem üvegben, hanem vagonokban. Hogy némi fogalmunk legyen ennek a gigantikus „táplálásnak" méreteiről, közöljük a „hid-étlap" néhány adatát: az egész hidhoz másfél millió szegecs, 850 vagon vasanyag és a pillέreket is beleszámitva 4800 vagon beton szükséges, nem beszélve a rengeteg kőről. Ha most még azt is eláruljuk, hogy a legkisebb alkatrész — a 16-os szegecs — súlya 20 deka, a legnagyobbé — három egybeszerelt alsóöv — 54 tonna, akkor talán halvány képünk lesz arról, milyen nagyszerű, hősies munka folyik itt, parton és vizen... A parti részlegek előkészitik a vasanyagot, a vizi részlegek tartópilléreket, oszlopokat ácsolnak és a levegőben dolgozó részlegek — viz és ég között lebegve — összeszerelik a főtartókat, iveket, alsóöveket. Bizony, sok nehézséggel kell megküzdeniök, amig elkészül a hid. Elsőszámú közellenség: a viz. Ha magas, nehezen férnek hozzá a munkához, ha alacsony, nehezen érnek fel a munkához. A szél és eső is hadilábon áll a hidépitőkkel és — hadd mondjuk meg ezt is — utóbbi időben a Mávag-szertár is csatlakozott a nehézség-gyártókhoz, mert a hónapok óta elfekvő vasanyagot hosszas sürgetés után csak a napokban kapták meg. A Boráros-téri hidépitők együttes receptje szerint az ideális hidépitési állapot a következő: vizállás: —2 méter, idő: — napos, nem túl meleg, szélcsendes, Mávag-szertár: — gyors ügykezelés és sok-sok szeretet a Boráros-tér irányában!

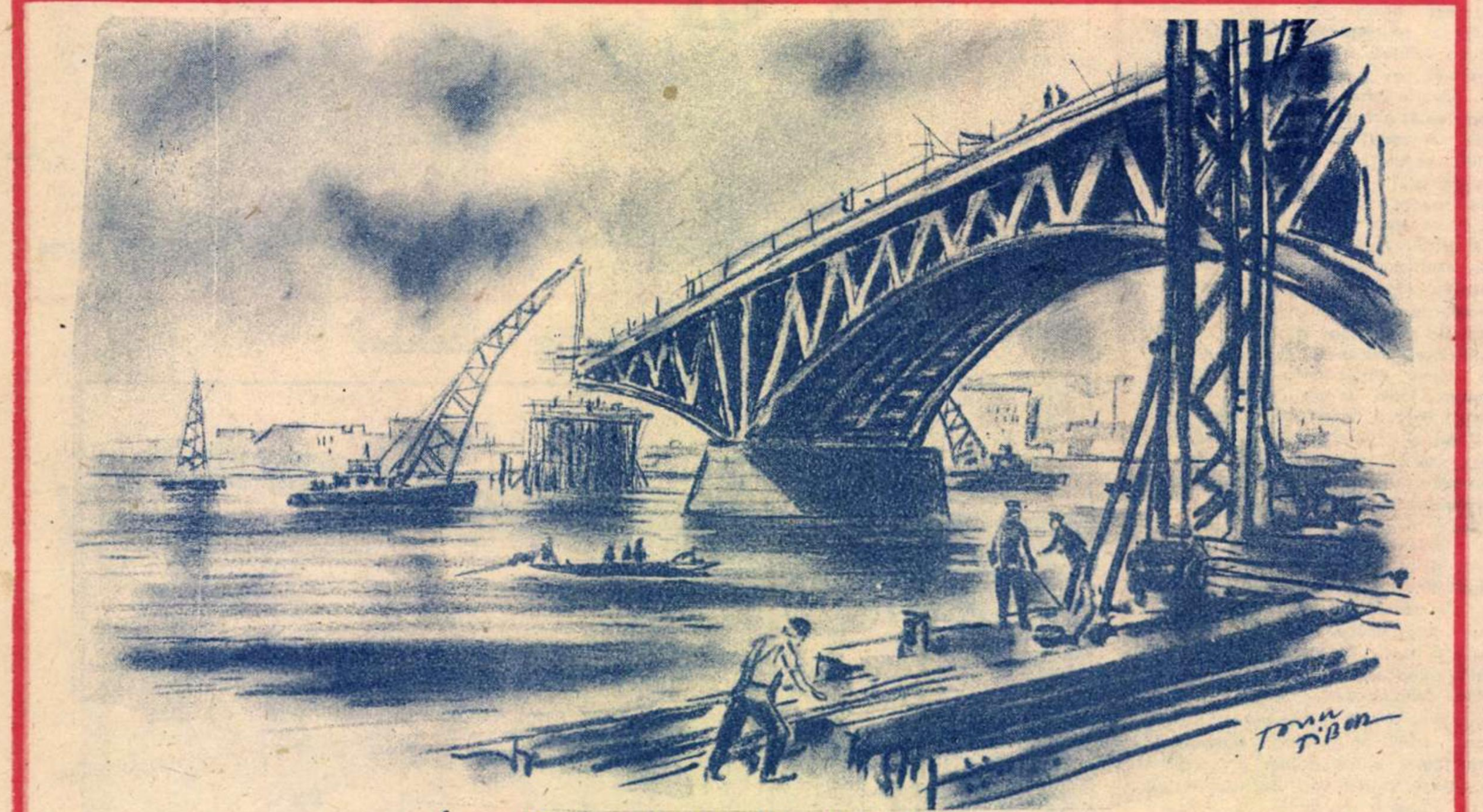
A hid épül. Lejjebb és feljebb a Dunán, aggódó szeretettel nézik hidtestvérei a születés nehéz hónapjait. Már alig várják a pillanatot, amikor új testvérkéjük is átér Budára és a „hid-család" újabb ifjú taggal szaporodik!

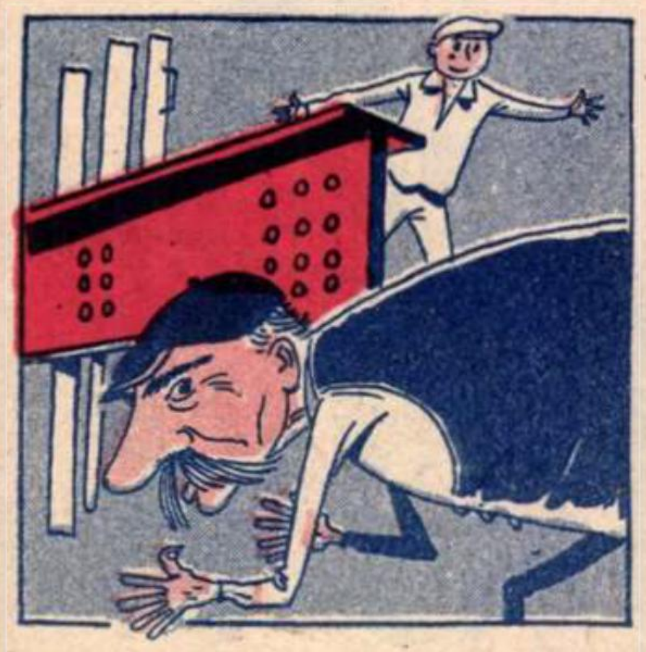
A régi Boráros-téri hidat olyan „ügyesen" tervezték meg, hogy a lovaskocsik nem tudtak felhajtani a feljárón. Ilyenkor a kocsis valóságos „kívánsághangversenyt" rendezett.

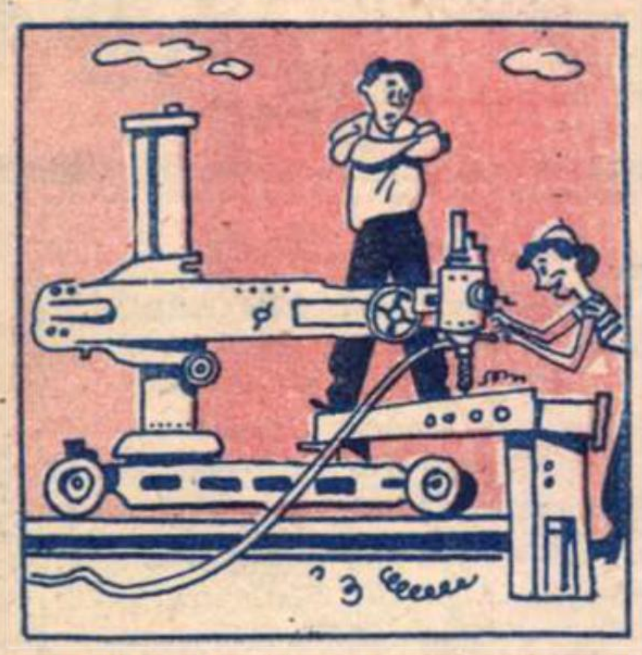
Az első tavaszi fürdőző: Fa György elvtárs. Belevetette magát a nyolc fokos vizbe és utána kijelentette: kellemes, langyos fürdő volt!

Íme a Boráros-téri híd eddig elkészült íve

László bácsi 1892 óta hidépitő. Idős korára való tekintettel könnyebb munkára osztották be a parton. De ő, minden hajnalban, felkúszik a hidra és csak ott hajlandó dolgozni. Mint mondja: „Nem élet az élet hidépités nélkül!"

A hidépitésnél szép számmal dolgoznak a nők. Különösen a gépeknél váltak be, de most már akad néhány jelentkező, aki fel akar menni a hidra. Véleményük szerint egy ilyen szép hidra ráfér a női gondoskodás is.

Ég és víz között

Életem elmúlt évtizedeiben elég gyakran mentem át hidon. Mégis, most, amikor itt álltunk az épülő hid lábánál és az építkezés helyettes vezetője, Bujdosó elvtárs barátságosan mondta: „Tessék elvtársak, jöjjenek utánam"... nos, ekkor egy kicsit torkomba ugrott a szívem. Utána? De hiszen csak a középen van alig félméter széles vasjárda és mellette, alatta rudak, rácsok, cölöpök és... üresség! Lelátni a Dunára, amely tizenöt méterre csordogál alattunk. Egymásra nézünk rajzolónkkal, aztán elindulunk.

Elől megy Bujdosó elvtárs, mögötte én. Kettőnk mellett halad a szédülés. Mindenfelé félmeztelen emberek dolgoznak a napfényben, ott fémvágó szikrázik, lejjebb kopácsolnak, egy micisapkás fiatalember olyan gyorsan fut végig egy alig tenyérnyi széles vasrúdon, hogy nekem gyorsan be kell hunynom a szemem, hogy el ne szédüljek helyette. Rajzolónk papirhoz, tusshoz és ceruzához szokott testalkata nem is bírja a híd keskeny pallóját, ránknéz és haláltmegvető bátorsággal visszafordul.

De én... szóval én, itt állok a híd elkészült részének végénél. Lenézek. Szédülök. Felnézek. Akkor is. Csak az a vigasztaló, hogy rajtam kívül senki sincs, aki szédülne.

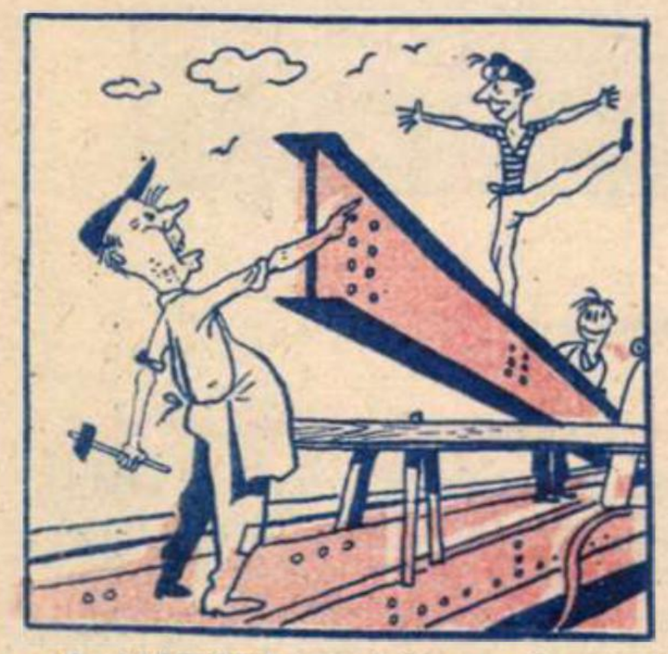
Lent, a Duna vizén, pontonokról a Medve cölöpverő brigád veri le a húszméteres cölöpöket, ideiglenes pilléreket készitenek. Ezek tartják az egymásután beemelt főtartókat addig, amíg egymáshoz nem szerelik őket. Most egy 45 tonnás főtartót emel be a két óriásdaru. Az egész híd él és mozog, alattunk is dolgoznak az ívek között, csavaroznak, szegecselnek, hegesztenek. Csak állok itt, a keskeny pallón, körülöttem a Dunapart nagyszerű panorámája, mindent betölt a munka zaja.

Kisérőnk úgy látszik jól ismeri a vendégek szokásait, mert látja rajtam, hogy most érkezett el a pillanat, amikor... szóval, amikor a kis imbolygás... egyszóval, karonfog és roppant gyengéden levezet.

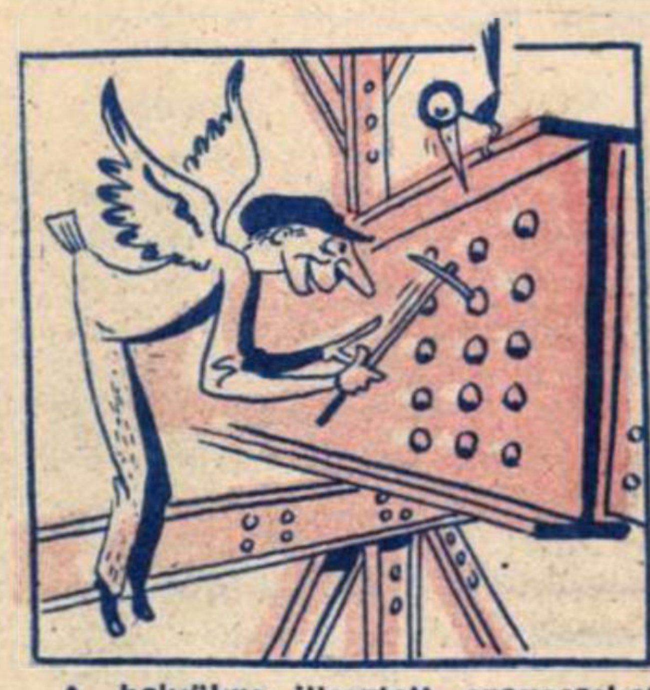
Végre, itt a földön! Senki sem imbolyog, nem rohan senki egy szál rúdon a víz felett, nem lebegek ég és víz között... Dübörögnek a levegővel hajtott gépek — itt még a levegőt is gépesitették — zakatol a két óriásdaru és tudja a csuda, innen a földről nem is látszik olyan szédülős helynek ez a hatalmas híd.

Nagyszerű élmény volt! És... és megtudtunk valamit! Azt eddig is sejtettük, hogy a hidat nem a gólya hozza! Most megtudtuk, hogy valóban nem a gólya... hanem a daru! No és természetesen, elsősorban hídépitőink hősies, nagyszerű, lelkes munkája!

Vajda Albert

A hidépitési munkák egyik vezetője, Dezse elvtárs nyugodt ember, csak akkor jön ki a sodrából, amikor a fia a vasalkatrészeket kötélnek, önmagát pedig kötéltáncosnak képzeli.

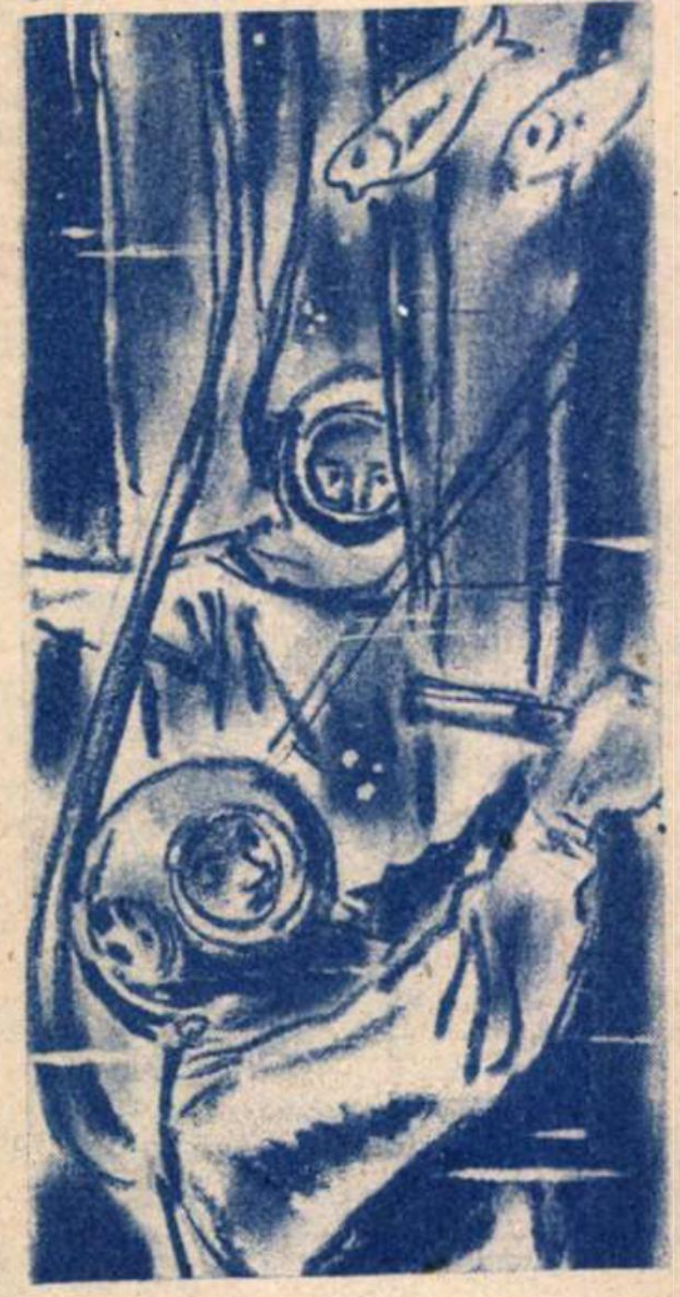
A helyükre illesztett szegecseket végigkopogtatják. Ha a kopogásra tömör hangot ad a szegecs, akkor a szegecs jó és a kopácsoló „harkály" tovább repülhet.

Az építők egyik bánata az, hogy nem kapnak pipakulcsot, amellyel a csavarokat csavarják be. Egyes hirek szerint a beszerzéssel megbízott Kun bácsi, ahelyett, hogy kiosztaná a pipakulcsokat, maga pipál rajtuk.

A cölöpök leverését pontonokról végzik. Mozog a cölöp, mozog a ponton, mozog a víz és bizony — ahogy képünk mutatja — alaposan meg kellett kapaszkodnunk, nehogy mi is elmozduljunk... a víz irányába.

A cölöpöket búvárok rögzitik a Duna fenekén. Két búvár dolgozik a munkán. (Megjegyezzük, hogy rajzolónk csak a szimmetria kedvéért rajzolt két halat is föléjük, valóságban a halak messzire elkerülik a búvárokat.)

Jövő héten: A BUDAFOKI-ÚTI tanépítkezésen!